

ციხის ელეგია

ღამეა, ცაზე ვარსკვლავი ერთი
მღვიძებს გულში სხვანაირ იმედს.
ეს ჩემი სული - ლანდია ღმერთის,
ეს ჩემი გრძნობა - გრიგალი მძიმე.

მე მაშინ მოველ - მზე ანთებული,
როცა მოჰქროდნენ ხმები სხვა ზარის.
როცა საღამო დამშვიდებული
იდგა სივრცეში ღურფი ზღვასავით.

ჩემი ცხოვრების საგანი გახდა
გლოვა, დუმილი და გაწვალება.
და ვფიქრობ: სადღაც უხილავ ბაღთან
დღეს ჩაიარეს უცნობ ქალებმა.

აქაც, ჩემს ახლო, სხვები დადიან,
ვიღაცა მიჰყავს და გარბის ეტლი.
ახლა სიცოცხლე ჩემთვის ლანდია,
რადაც სხვა მინდა სიკვდილზე მეტი.

მორჩა, ქუჩაში ვერ გამოვჩნდები,
თბილისი დარჩა თვალების გარეთ.
სადღაც ყეფს ძალღი დროგამოშვებით
და საცოდავად კიდია მთვარე.

რა ვქნა, ვერ ვუძლებ ამნაირ წამებს
და იმედისთვის არ მყოფნის ძალა.
და ვარსკვლავების მზიდველი ღამე
მძიმე ქვასავით ეცემა ქალაქს.

ის იღუპება, მას არ უვლიან,
ქვეყნის სიმძიმე მის გულს მოემა.
და სიჩუმეში დაფარულია
ჩემი სიმართლე და სათნოება.

ქრიან ქარები ასე უსახო,
მოსჩანს ვარსკვლავი, როგორც ობობა.
ჩემს მწუხარებას ზრდის სატუსალო
და ვგრძნობ საშინელ უმეგობრობას.

დრო ასეთია, ვლონდები ისევ,
დაბნულდა ჩემი ოცნების მხარე.
არყოფნის ღამევ! შენსკენ მოვიწევ,
არყოფნის ღამევ! შენ დამიფარე.